

[Krag.]

den mindste Anelse om, at det konservative Folkeparti var rede til at forlade samtlige Forslag, som det havde stillet til Imødegaaelse af Landbrugskrisen, at man var rede til at lægge til Side sit Forslag om en Krisekasseordning som Vilkaar for at gaa med til at yde en foreløbig Understøttelse. Hvor skulde vi kunne vide, at et Parti saaledes var rede til — uden i Virkeligheden at faa noget i Stedet — at afsværge, hvad man i Regeringspartiet hidtil har kaldt „egne Dumheder“, saa villigt, som Tilfældet var med det konservative Folkeparti, til at „vende sig mod sit eget Spy“? Nej, det ærede Medlem maa forstaa, at vi intet kunde vide derom.

Nogen som helst Forhandlingsvillie overfor os har Regeringen ikke udvist. Mine Ord var en Appel til Regeringen om dog at vise Forstaaelse af Landbrugets Nød gennem Villighed til Forhandling om Foranstaltninger, som gik til Ondets Rod, som søgte at bringe varig Hjælp til de nød-stedte, virkelig søgte at afsvække en Række af de Aarsager, som findes til Krisetilstanden, og som Regeringen har Indflydelse paa. Men vi talte for døve Øren, ganske naturligt, for udenfor sad man jo i det hemmelige Rum; det var dér, det foregik! Det kan vi ikke have det mindste imod, at man foretog sig, men vi maa sige, at det, der kom ud af dette Arbejde, anser vi for skadeligt, og vi anser Forliget i Betragtning af den ene Parts hidtidige Holdning for ubegribeligt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen spurgte mig, hvad jeg havde sigtet til ved min Omtale af Jordudstyknings og dens Betydning til Aflastning af den tilstedeværende Arbejdsløshed. Jeg mener ikke, mine Udtalelser faldt saaledes, at det ærede Medlem i saa Henseende kunde være i Tvivl. Jeg er fuldstændig klar over, at Udstykningen i Husmandslodder har haft og fremtidig vil faa overordentlig stor Betydning for at holde den fra Land til By indvandrende Ungdom paa Landet, holde den ved Fædrenes Beskæftigelse, og jeg er paa det rene med, at i samme Grad, som dette Arbejde lykkes, i samme Grad som det er muligt at fremme det under Hensyn til økonomisk-finansielle Vilkaar i Samfundet i øvrigt, i samme Grad bidrager man til at standse den for den erhvervsmæssige Udvikling i det danske Samfund saa betænelige Overgang fra Land til By.

Men Arbejdsløshedsproblemet har jo

ogsaa en anden Side, nemlig den tusindtallige Skare af arbejdsløse, som nu en Gang er i Byerne, som nu en Gang har fast Ophold dér, hvis Uddannelse kun i saare ringe Grad muliggør det for dem at søge ud paa Landet og søge Beskæftigelse ved Landbrug, end sige aabner Mulighed for dem til at skaffe sig saadan Beskæftigelse ved selvstændige Brug. Overfor hele denne Kreds af arbejdsløse er det, jeg har peget paa den saakaldte Egne Hjem-Bevægelse, som vi har set saa kraftigt udvikle sig i Tyskland i de senere Aar, som har lagt rundt om tyske Storbyer et mægtigt Bælte af smaa, vel indrettede og vel plejede Huse, til hvilke der er en Have-lod af en saadan Størrelse, at den kan passes ved Familiens egne Kræfter og samtidig give dem en væsentlig Del af deres Livsfornödenheder, hvorigennem Familieforsørgeren i sine Bestræbelser for at finde Beskæftigelse faar et overordentlig værdifuldt og betydningsfuldt Rygstød, som Arbejderen paa fjerde Sal i en Sidegade ude i en eller anden ydre Bydel aldeles ikke kan have.

Derfor er det, jeg mener, at til Aflastning af det permanente Arbejdsløsheds-tryk, som hviler over brede Dele af Befolkningen, som et betydningsfuldt Bidrag til Løsningen af Beskæftigelsesspørgsmaalet, som den høje Regering trods Løfterne i 1929 i alt væsenligt har ladet ligge, vilde en Bevægelse i Lighed med den tyske, for øvrigt ogsaa i Lighed med den svenske, som i vort Naboland har haft en ikke ringe Betydning, være af overordentlig stor Værdi. Jeg tvivler slet ikke paa, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ogsaa vil interessere sig for hele dette Spørgsmaal, hvis det, som jeg har Grund til at haabe, inden saa grumme lang Tid er gaaet, antager saadanne Former ogsaa her i Danmark, saa man tør paa-kalde Interessen for Løsningen af denne Opgave ad den Vej, der her er peget paa.

Men siden jeg nu har Lejlighed til at beskæftige mig med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, maa jeg rette et Spørgsmaal til ham, som jeg gaar ud fra, det ærede Medlem velvilligt vil besvare, og skulde han ikke være sindet dertil, vil jeg tillade mig, inden denne Forhandling slutter, paa ny at minde ham derom; derfor kan han lige saa godt svare først som sidst. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde i sin første Tale, at vi her i Landet for Anstændigheds Skyld ikke skulde være de første, der meldte os og erklærede, at vi var en derangeret Nation i økonomisk Henseende. Det skulde vi ikke,